

Sygn. akt II C 3374/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Monika Odzimekowska

Protokolant: Magdalena Turkot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2014 r. w W. sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko J.- (...), (...) Spółce Jawnej z siedzibą w R.,

W. J. B., B. J.

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez tutejszy Sąd w sprawie II Nc 3228/12 w dniu 3 lutego 2012 roku.

SSR Monika Odzimekowska

Sygn. akt II C 3374/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 stycznia 2012 roku, powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenia na jej rzecz solidarnie od pozwanych J. – (...), B. Sp. j. z siedzibą w R., B. J. oraz W. J. B. kwoty 12 976,58 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka żądała zasądzenia od pozwanych solidarnie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (pozew k. 3).

W uzasadnieniu pozwu powodowa spółka wskazała, iż łączyła ją z pozwaną J. – (...), B. Sp. j. z siedzibą w R. umowa leasingu Nr (...), której przedmiotem był samochód ciężarowy marki V. (...), (...) KM, T-ride, EURO 4 z zabudową wywrotkową tylnozsypową KH – kipper typ W1 rynna, rok produkcji 2008. Jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń powódki wynikających z ww. umowy pozwana spółka wydała powódce weksel własny niepełny opatrzony klauzulą „bez protestu”, poręczony przez pozwanych B. J. oraz W. J. B. i upoważniła powódkę do jego wypełnienia w sposób wskazany w deklaracji wekslowej, wydanej powódce przez pozwanych. W związku z brakiem zapłaty przez pozwaną spółkę kwoty należnej tytułem zaległych faktur leasingowych, powódka wypełniła ww. weksel na dochodzoną kwotę. Pomimo wezwania do wykupu weksla zarówno pozwana jak i pozwani nie uregulowali należności względem powódki (pozew k. 3).

W dniu 3 lutego 2012 roku, tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w którym nakazał pozwany aby zapłacili solidarnie powódce kwotę 12 976,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2 579,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz k. 21).

Od ww. nakazu zapłaty pozwani złożyli zarzuty wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwani przyznali, iż w

dniu 8 lipca 2008 roku, pomiędzy J. – (...) Spółką jawną oraz powódką została zawarta umowa leasingu nr (...). W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani stwierdzili, iż w skutek braku otrzymania zapłaty za wykonaną pracę pozwani nie opłacili kilku rat. Jak wskazali pozwani przedmiot umowy leasingu został powódce wydany. Zgodnie z zapisem § 8.4 i 8.5 OWUL pozwana spółka zobowiązana była do zapłaty odszkodowania stanowiącego sumę niezapłaconych rat i opłat leasingowych pomniejszonych o kwotę równą cenie netto uzyskanej w wyniku sprzedaży przejętego przez powódkę przedmiotu leasingu oraz o udokumentowane koszty przejęcia pojazdu i przygotowania go do sprzedaży. Głównym zarzutem pozwanych była sprzedaż przedmiotu leasingu po cenie znacząco niższej od ceny rynkowej (zarzuty k. 26).

W odpowiedzi na zarzuty pozwanych powódka podtrzymała swoje stanowisko w sprawie i wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty z dnia 3 lutego 2012 roku w mocy. Wskazała, iż w ramach niniejszego postępowania domaga się od pozwanych zapłaty należności, na którą składają się opłaty leasingowe należne za okres przed wypowiedzeniem powołanej w pozwie umowy leasingu nr (...). W związku z czym na gruncie przedmiotowego postępowania brakuje podstaw do rozstrzygnięcia kwestii związanych z ustaleniem wartości przedmiotu leasingu (odpowieź k. 116).

W odpowiedzi na tak zajęte stanowisko, pozwani wskazali, iż kwota uzyskana z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu w wysokości 284 542,41 zł., została zaliczona na poczet sumy bieżących opłat leasingowych należnych do końca umówionego okresu leasingu według rozliczenia z dnia 2 lutego 2011 roku. Zgodnie z przytoczonym przeliczeniem, pozostała nadwyżka w wysokości 46 322,26 zł. (pismo k. 138).

Powódka ustosunkowując się do pisma pozwanych z dnia 11 lipca 2013 roku, zaprzeczyła, jakoby w związku z rozliczeniem umowy leasingu nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku, pozostała nadwyżka w kwocie 46 322,26 zł.. W przedmiotowej sprawie rozliczenie obejmować miało wyłącznie raty leasingu od nr 28 do 60 oraz wartość końcową przedmiotu leasingu w wysokości 35 757,70 zł. co daje łącznie kwotę 249 556,78 zł., a po dyskoncie 235 621,83 zł.. Następnie sumę tę powiększono o koszty podatków od środków transportu oraz koszty ubezpieczenia. Łącznie zobowiązanie z tytułu przyszłych zdyskontowanych rat leasingu oraz ww. kosztów dodatkowych wynosiło 238 220,15 zł.. Końcowe rozliczenie ww. należności zamknęło się nadwyżką 46 322,26 zł.. Kwota ta została następnie zaliczona przed powoda na poczet należności nieobjętych powyższym rozliczeniem tj. należności objętych fakturami i notami odsetkowymi wystawionymi z tytułu rat leasingowych należnych przed wypowiedzeniem umowy, które nie zostały zapłacone. Łączna suma do zapłaty z tytułu tych faktur wyniosła 46322,26 zł. Zatem faktura Vat nr (...) została pokryta z tej kwoty jedynie w części tj. w kwocie 2831,59 zł. Pozostałej do zapłaty kwoty tj. kwoty 5072,50 zł powódka dochodzi w niniejszym procesie. Tak więc do zapłaty po całkowitym rozliczeniu umowy z uwzględnieniem ceny sprzedaży samochodu pozostała kwota dochodzona pozwem z tytułu dwóch rat leasingowych tj. kwota wskazana wyżej oraz kwota (...),08 z faktury nr (...) (pismo k.148).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lipca 2008 roku, pomiędzy pozwaną spółką (...) – J., B. Spółką jawną z siedzibą w R. oraz powódką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarta została umowa leasingu nr (...), której przedmiotem był samochód ciężarowy marki V (...), (...) KM, T-ride, EURO 4 z zabudową wywrotką tylnozsypową KH – kipper typ W1 rynna, rok produkcji 2008. Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Umowy Leasingu (dalej OWUL) dopuszczenie się przez leasingobiorcę zwłoki z zapłatą co najmniej jednej miesięcznej raty mogło skutkować wypowiedzeniem przez leasingodawcę umowy ze skutkiem natychmiastowym. Leasingodawca posiadał prawo dowolnego zaliczenia wpłat dokonywanych przez L.. W przypadku przedterminowego rozwiązania umowy leasingodawca był uprawniony do natychmiastowego przejęcia przedmiotu leasingu oraz żądania natychmiastowej zapłaty odszkodowania stanowiącego sumę wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych dotychczas rat i opłat leasingowych, pomniejszonych o korzyści jakie leasingodawca uzyska w skutek ich zapłaty przed umówionym terminem. Odszkodowanie to ulegało pomniejszeniu o kwotę uzyskaną w wyniku sprzedaży przejętego przez leasingodawcę przedmiotu leasingu, pomniejszonej o udokumentowane przez leasingodawcę koszty przejęcia przedmiotu leasingu – okoliczność bezsporna.

Dowód: umowa nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku (k. 5).

Dowód: Ogólne Warunki Umowy Leasingu (OWUL) (k. 6).

Celem zabezpieczenia roszczeń powódki wynikających z ww. umowy leasingu pozwana spółka wydała powodowi weksel własny in blanco oznaczony klauzulą „bez protestu”, który został poręczony przez B. J. oraz W. J. B.. Równocześnie pozwana spółka upoważniła powódkę do wypełnienia ww. weksla w sposób wskazany w deklaracji wekslowej, wydanej powódce przez pozwanych – okoliczność bezsporna.

Dowód: Ogólne Warunki Umowy Leasingu (OWUL) (k. 6).

Dowód: Deklaracja Wekslowa (k. 7).

Dowód: Poręczenie Wekslowe (k. 7 v).

Dowód: kserokopia weksla własnego pozwanej zdeponowanego w kasie pancерnej (k. 14).

W dniu 30 stycznia 2009 roku, w W. powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz J. – (...), B. Sp. j. z siedzibą w R., na mocy zawartego porozumienia, w związku ze zmianą wysokości miesięcznych opłat leasingowych strony ustaliły, iż okres leasingu, który rozpoczął się dnia 8 sierpnia 2008 roku ulegnie zakończeniu w dniu 8 sierpnia 2013 roku. Z. nr 1 do porozumienia stanowił harmonogram płatności, który zastąpił poprzedni dołączony do umowy – okoliczność bezsporna.

Dowód: porozumienie z dnia 30 stycznia 2009 roku wraz z harmonogramem (k. 8-9).

W związku z nie wywiązywaniem się przez pozwaną spółkę z wnoszenia opłat leasingowych zgodnie z harmonogramem spłat i zaległością przekraczającą jeden miesiąc, powódka rozwiązała umowę ze skutkiem natychmiastowym wzywając do zapłaty należności. Jednocześnie powódka poinformowała o przejęciu pojazdu będący przedmiotem leasingu oraz naliczeniu odszkodowania przewidzianego w umowie - okoliczność bezsporna.

Dowód: wypowiedzenie umowy leasingu z dnia 20 października 2010 roku (k. 128).

Dowód: zeznania świadka P. J. (k. 176).

Dowód: zeznania świadka M. J. (k. 191).

Przedmiot leasingu został sprzedany Z. L.. Zanim doszło do sprzedaży pojazdu został sprawdzony pod względem technicznym przez autoryzowany serwis. Po ustaleniu ceny wstępnej przedstawiciel powódki P. J. umieścił oferty sprzedaży na portalach internetowych z anonsami handlowymi. Najbardziej atrakcyjną ofertę złożył ww. Z. L.. W związku z czym powódka sprzedała przedmiot leasingu uwzględniając atrakcyjność złożonych ofert.

Dowód: zeznania świadka P. J.(k. 176).

Umowa leasingu oraz wzajemne roszczenia stron wynikające z łączącej je umowy zostały rozliczone po sprzedaży pojazdu, który stanowił przedmiot leasingu. Faktury, które nie zostały wystawione do ww. umowy zostały uregulowane z kwot uzyskanych w związku ze sprzedażą przedmiotu leasingu w pierwszej kolejności. Dopiero kwota pozostała po tak dokonanym potrąceniu została zaliczona na już wystawione i nie uregulowane faktury leasingowe. Rozliczenie dokonane przez powódkę obejmowało wyłącznie raty leasingu od nr 28 do 60 oraz wartość końcową przedmiotu leasingu tj. 33 raty po 6 478,76 zł każda z nich co daje łącznie kwotę 213 799,08 zł plus wartość końcową przedmiotu leasingu, którą ustalono na kwotę 35 757,70 zł, co daje łącznie kwotę 249 556,78 zł, a po dyskoncie 235 621,83 zł. Powódka powiększyła tak uzyskaną kwotę o koszty podatku od środków transportu w kwocie 383,32 zł i koszty ubezpieczenia w kwocie 2 215,00 zł.. Łączne zobowiązania z tytułu przyszłych rat leasingu wyniosły 238 220,15 zł. W związku ze sprzedażą przedmiotu leasingu powódka uzyskała kwotę 284 542,41 zł. Końcowe rozliczenie ww. należności wraz z uzyskaną kwotą ze sprzedaży zamknęło się nadwyżką w kwocie 46 322,26 zł.. Tak uzyskana kwota została

zaliczona przez powódkę na poczet należności nieobjętych rozliczeniem, a które wynikały z wystawionych już pozwanej spółce faktur i not odsetkowych. W ramach rozliczenia ujęto noty odsetkowe:

- (...) opiewającą na kwotę 154,18 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 124,70 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 411,55 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 149,01 zł.

oraz faktury VAT:

- (...) opiewającą na kwotę 3 222,02 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 7 904,09 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 7 904,08 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 6 269,58 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 1 543,28 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 7 904,09 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 7 904,09 zł.
- (...) opiewającą na kwotę 7 904,09 zł.

Faktura oznaczona numerem (...) została pokryta jedynie w części do kwoty 2831,59 zł.. Po rozliczeniu do zapłaty pozostała kwota 5 072,50 zł, która stanowi pozostałą część należności za fakturę nr (...) oraz kwota 7 904,08 zł., która wynika z faktury (...), która w ogóle nie została zapłacona. Do zapłaty z tytułu rozliczenia przedmiotowej umowy pozostała łącznie kwota 12 976,58 zł..

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 10).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 10 v).

Dowód: rozliczenie umowy leasingu nr (...) z dnia 2 lutego 2011 roku (k. 139).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 154).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 154 tył).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 155).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 155 tył).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 156).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 156 tył).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 157).

Dowód: nota odsetkowa nr (...) (k. 158).

Dowód: nota odsetkowa nr (...) (k. 159).

Dowód: nota odsetkowa nr (...) (k. 161).

Dowód: nota odsetkowa nr (...) (k. 164).

Dowód: zeznania świadka M. J. (k. 191).

W związku z brakiem zapłaty przez pozwaną spółkę kwoty należnej powódce z tytułu przedmiotowej umowy leasingu, wypełniła weksel wydany jej przez pozwaną spółkę i poręczony przez pozwanych B. J. i W. J. B. na kwotę 12 976,58 zł., która stanowi sumę kwot nieuregulowanych z tytułu wystawienia faktury nr (...).

Pismami z dnia 19 grudnia 2011 roku, powód wezwał pozwanych do wykupu przedmiotowego weksla, którego termin płatności upływał w dniu 23 grudnia 2011 roku. Pomimo prawidłowego doręczenia ww. wezwań pozwani weksla nie wykupili. – okoliczność bezsporna.

Dowód: kserokopia weksla własny z dnia 8 lipca 2008 roku, zdeponowanego w kasie pancерnej k. (14).

Dowód: pismo wzywające J. – (...), B. Sp. j. do

wykupu weksla własnego wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 11).

Dowód: pismo wzywające B. J. do wykupu weksla własnego wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 12).

Dowód: pismo wzywające W. J. B. do wykupu weksla własnego wraz z potwierdzeniem odbioru (k.13).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów jak również zgodnych twierdzeń zawartych w pozwie oraz zarzutach wniesionych przez pozwanych jak też zgłaszanych na kolejnych etapach postępowania mając na uwadze treść art.228 i 229 kpc. Powódka wniosła o oddalenie wniosku dowodowego pozwanych w postaci dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji „na okoliczność ustalenia wartości pojazdu w dniu dokonania sprzedaży” z uwagi na brak znaczenia tego dowodu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Z tych samych względów wniosła o oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań pozwanego B. J. na okoliczności dotyczące stanu przedmiotu leasingu, jego wartości, a także przebiegu umowy leasingu i wysokości zaległości wobec powoda.

Zgodnie z treścią przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W ocenie Sądu zarówno przesłuchanie w charakterze pozwanego B. J. jak również dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczności wskazane przez pozwanych nie mieściłoby się w dyspozycji przepisu art. 227 k.p.c.. Podnoszona przez pozwanych okoliczność, iż w skutek zaniżenia wartości przedmiotu leasingu, jego sprzedaży poniżej ceny rynkowej doszło do wyrządzenia pozwanym szkody, za którą odpowiedzialność ponosi powódka nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Z umowy leasingu łączącej powódkę z pozwaną spółką nie wynikało zobowiązanie powódki do sprzedaży przedmiotu leasingu po określonej cenie, w tym cenie rynkowej. Podkreślić ponadto należy, że pozwani nie zgłosili w toku procesu żadnych zarzutów formalnych, w tym ewentualnie zarzutu potrącenia ani nie wnieśli pozwu wzajemnego o zapłatę odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania przedmiotowej umowy lub opartego na innej podstawie, a zatem samo ustalenie, że wartość rynkowa przedmiotu leasingu była inna niż cena za jaką pojazd został zbyty przez powódkę nie mogło doprowadzić do oddalenia powództwa. Tym samym przeprowadzenie dowodów, które ostatecznie nie mogły mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy Sąd uznał za zbędne. Okolicznością nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy była także okoliczność przebiegu umowy leasingu, dla której ustalenia miał zostać dopuszczony dowód z przesłuchania pozwanego. Pozwani nie wskazywali także na żadne nieprawidłowości w sposobie rozliczenia umowy po złożeniu przez powoda pisma z dnia 28 maja 2013 roku, które wskazywało szczegółowy sposób rozliczenia i odniosło się do

wszelkich zarzutów zgłoszonych przez pozwanych uprzednio. W takiej sytuacji także przesłuchanie pozwanego na ogólnie wskazaną okoliczność wysokości zaległości wobec powoda Sąd uznał za bezprzedmiotowe. Dodać należy, że wnioski pozwanych o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków Z. L. i G. D. zostały cofnięte (protokół rozprawy k. 135), zatem nie zachodziła potrzeba rozstrzygnięcia w ich przedmiocie.

Z uwagi na powyższe Sąd postanowieniem z dnia 13 lutego 2014 roku oddalił wnioski pozwanych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji i z przesłuchania pozwanego. Postanowienie oddalające zgłoszone przez pozwanych wnioski dowodowe nie spotkało się ze zgłoszeniem zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. przez występującego w sprawie pełnomocnika pozwanych. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2013 roku, sygn. akt VI ACa 50/13 „Brak zastrzeżenia co do uchybień w zakresie postępowania dowodowego popełnionych przez sąd, uniemożliwia podnoszenie ich w środku zaskarżenia”. Wobec czego uznać należy, iż sami pozwani zaakceptowali stanowisko Sądu co do przedmiotowych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że w postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla własnego, dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną oraz prawną wynikającą z łączącego strony procesu stosunku podstawowego na zabezpieczenie, którego wystawiony został weksel gwarancyjny (zob. post. Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2003 r., sygn. akt I CK 287/02). W związku z powyższym abstrakcyjny charakter weksla doznaje w ramach procesu cywilnego znaczącego ograniczenia. Ma to miejsce w sytuacji, w której weksel nie był przedmiotem obrotu przez indos. W przedmiotowej sprawie poza wątpliwością pozostaje fakt, iż weksel miał charakter gwarancyjny oraz, iż nie podlegał obrotowi, a zatem pozwani mogli skutecznie podnieść zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową i w oderwaniu od łączącej strony umowy leasingu

Zgodnie z treścią § 11.1 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu (OWUL), które stanowią integralną część umowy leasingu nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku „na zabezpieczenie roszczeń leasingodawcy wynikających z niniejszej umowy, leasingodawca wystawi i przekaze leasingodawcy weksle własne gwarancyjne in blanco, wolne od protestu (...). Leasingodawca ma prawo wypełnić weksle na sumę odpowiadającą sumie zaległych miesięcznych rat leasingowych i innych opłat obciążających leasingobiorcę, odsetek za czas opóźnienia oraz kwoty odszkodowania i kosztów, które zgodnie z umową ponosi leasingobiorca. Leasingodawca ma prawo wypełnić i opatrzyć weksle datą płatności w każdym czasie, według własnego uznania.”

Z deklaracji wekslowej dołączonej do pozwu wynika, iż weksel został udzielony na zabezpieczenie roszczeń powódki w związku z realizacją umowy leasingu nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku. Z deklaracji wynika wprost, iż weksel został wystawiony przez pozwaną spółkę tj. „J. – (...), B.” Sp. j.. Na odwrocie deklaracji wekslowej (podobnie jak na wekslu) znajduje się poręczenie wekslowe pozwanych B. J. oraz W. J. B..

Sytuację prawną zarówno wystawcy weksla własnego jak i poręczyciela reguluje Ustawa z dnia 28 kwietnia 1936 roku, „Prawo Wekslowe” (Dz. u. 1936.37.282./dalej u.p.w.). Zgodnie z przepisem art. 30 u.p.w., zapłata weksla może być zabezpieczona poręczeniem wekslowym tzw. awalem. Poręczenia można dokonać za zapłatę całej sumy wekslowej jak również jej części. Dla oceny skutków prawnych poręczenia wekslowego znacznie większe znaczenie ma przepis art. 32 u.p.w., który stanowi, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak osoba za którą poręczył, zaś samo zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby zobowiązanie wystawcy weksla było nieważne z jakiej przyczyny z wyjątkiem wady formalnej (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2006 roku, sygn. akt II CSK 141/06). Z poręczenia wekslowego dokonanego przez pozwanych tj. B. J. oraz W. J. B., nie wynika ograniczenie odpowiedzialności z tytułu awalu zatem przyjmując należy, iż poręczyli oni za całość zobowiązania wekslowego.

Powódka wskazała, iż weksel będący podstawą roszczenia został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową. Gwarancyjny charakter weksla wymaga aby był on związany z dochodzonym roszczeniem. Zawarte porozumienie wekslowe wprost wskazuje, iż weksel ten stanowi zabezpieczenie roszczeń powódki względem pozwanej spółki z tytułu realizacji umowy leasingu nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku. W ocenie Sądu powód wykazał, iż roszczenie dochodzone przez niego za pomocą ww. weksla wynika wprost z zobowiązania pozwanej spółki w związku z realizacją

umowy leasingu nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku. Co więcej, nawet poprawnie podniesiony zarzut wypełnienia weksła niezgodnie z porozumieniem wekslowym (deklaracją wekslową) nie powoduje nieważności weksła, lecz ogranicza bądź modyfikuje zobowiązanie wekslowe do granic jakie odpowiadają woli dłużnika wekslowego zawartego na deklaracji wekslowej. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 roku, sygn. akt V CSK 70/06, w przypadku naruszenia upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco przez wpisanie wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksle został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach, w jakich tekst weksła jest zgodny z upoważnieniem.

Pozwani podnosząc okoliczność, iż powódka dokonała sprzedaży przedmiotu leasingu po cenie zaniżonej, która nie odpowiadała wartości rynkowej pojazdu, co doprowadziło do powstania szkody po ich stronie, próbowali w istocie wykazać, iż ich zobowiązanie względem powódki powstało w skutek jej nieuprawnionego działania wobec czego konieczne jest rozważenie czy weksel został w istocie uzupełniony zgodnie z treścią porozumienia wekslowego. Powódka w trakcie procesu przytoczyła szereg okoliczności, oraz wskazała dowody na poparcie swoich twierdzeń z których wynika, iż dysponowała dochodzonym roszczeniem wobec pozwanych z tytułu rozliczenia umowy leasingu nr (...) z dnia 8 lipca 2008 roku. Podkreślić należy, że ostatecznie po doręczeniu pisma powódki z dnia 10 września 2013 roku (k.148-151) zawierającego szczegółowe rozliczenie przedmiotowej umowy, z uwzględnieniem ceny sprzedaży przedmiotu leasingu, pozwani nie kwestionowali i nie składali kolejnych zarzutów dotyczących sposobu rozliczenia. Istota sporu pierwotnie sprowadzała się do ustalenia czy rozliczenie umowy leasingu nastąpiło poprawnie, oraz czy powódka zobowiązana była do sprzedaży przedmiot leasingu po cenie rynkowej.

Zgodnie z § 8.1.a „OWUL” dopuszczenie się przez leasingodawcę zwłoki z zapłatą co najmniej jednej miesięcznej raty leasingowej oraz nie uregulowania zaległości w dodatkowym terminie wyznaczonym pisemnie przez leasingodawcę z jednoczesnym zagrożeniem, że w przypadku bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może nastąpić wypowiedzenie umowy ze skutkiem natychmiastowym, co na podstawie § 8.4 uprawnia leasingodawcę do żądania odszkodowania. Na podstawie przytoczonego zapisu umowy oraz jej § 8.5, odszkodowanie miało stanowić sumę wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych dotychczas rat i opłat leasingowych, pomniejszonych o korzyści, jakie Leasingodawca uzyska w skutek zapłaty przed umówionym terminem oraz środki uzyskane ze sprzedaży przedmiotu leasingu w kwocie netto. Zarówno umowa jak i ogólne warunki umowy leasingu nie stanowią w żadnym swoim zapisie, iż leasingodawca zobowiązany jest do sprzedaży przedmiotu leasingu po cenie rynkowej, a zatem dysponował on pełną swobodą przy wyborze oferty. Zatem umowa w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu po cenie niższej niż rynkowa nie przewidywała żadnych roszczeń po stronie pozwanych. Pozwani, o czym wyżej, nie zgłosili także, żadnych zarzutów ani żądań, które pozwoliłyby na ewentualne uwzględnienie różnicy pomiędzy ceną rynkową a uzyskaną przez powódkę w niniejszym procesie.

Przepisy dotyczące umowy leasingu wymagają, ażeby przy wzajemnym rozliczaniu umowy leasingu strony zachowały wysoki poziom staranności na każdym etapie. W ocenie Sądu powódka będąc jednocześnie byłym leasingodawcą przy sprzedaży przedmiotu leasingu zachowała wszelkie wymagania ujęte w umowie jak, i te które wynikają z regulacji kodeksowych. Proces sprzedaży przedmiotu leasingu polegał na dokonaniu niezbędnych napraw oraz wystawieniu go na sprzedaż na różnych portalach internetowych zawierających anonse handlowe. Powódka wybrała ofertę najkorzystniejszą z jej punktu widzenia jak również z punktu widzenia pozwanych, kompensując tym samym w jak największym stopniu roszczenia wobec pozwanych. Na marginesie wskazać należy, że uzyskanie jak najwyższej ceny leżało także w interesie powódki, gdyż zmniejszało zadłużenie pozwanych, bez potrzeby dochodzenia go na drodze sądowej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 33 u.p.w. w zw. z . art. 103 u.p.w., Weksel własny może być płatny w oznaczonym dniu. Weksel wystawiony przez pozwaną spółkę i poręczony przez pozwanych był płatny w dniu 23 grudnia 2011 roku. Wobec przedstawienia weksła do zapłaty pozwany, przed dniem płatności weksła, co było bezsporne, powódka mogła także skutecznie żądać zapłaty odsetek ustawowych od dnia następnego po dacie płatności weksła (art. 73 powołane wyżej ustawy Prawo Wekslowe) aż do dnia zapłaty, skoro pozwani odmówili zapłaty weksła popadając tym samym w zwłokę. (zobacz orzeczenie SN z dnia 23 listopada 2004 roku I CK 224/04 LEX nr 277075).

Mając na uwadze wynik procesu Sąd utrzymał nakaz zapłaty w mocy także w zakresie orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania. Na koszty celowego dochodzenia praw powódki złożyło się w niniejszym postępowaniu wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej 2 400,00 zł., ustalonej zgodnie z przepisem § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), kwota 17,00 zł. tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz pozostała kwota tytułem uiszczonej przez powódkę opłaty od pozwu.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 496 kpc, Sad orzekł jak w sentencji wyroku.